

Sonetni venec

I.

*Globoke v reki bom iskal tolmune,
skrivnosti polne, barv dragocenih.
Pogledov bežnih, sit sem že meglenih,
volkovi tulijo mi v soju lune.*

*Ko prvič zaplesala je plesalka,
so tihe želje v meni se zbudile.
Berača so besede zavrnile,
ljubezen ni nikoli sita davka.*

*Pomlad budila je dreves sokove,
ko v parkih so pričele se prigode.
Po dva in dva gradila sta mostove.*

*Ko sneg kopni, iz zemlje cvetje bode,
deroča reka vztrajno je bregove.
Očarala me je lepota vode.*

II.

*Očarala me je lepota vode;
počasi je med prsti mi polzela.
Mogoče se mi pot je dobra zdela;
še danes žal mi tiste je zablode.*

*O, ko bi mogel se nazaj vrniti
s spoznanjem, razsvetljenjem tega časa.
Praznine polno je podzemlje krasa,
bogastva bi ne pustil si stopiti.*

*In čakam dni, ko pesem bo vesela,
ko sreča žrebca belega spodbode;
da skupaj bova po zaklad hitela.*

*Želel sem si okrog sveta obhode,
miru je reka proč od me brzela.
Rad bi zajel, a ni bilo posode.*

III.

*Rad bi zajel, a ni bilo posode,
iz vseh, ki sem jih našel, je kapljalo.
Gorčično zrno bo drevo postalo,
če le ne bo trpelo v suši škode.*

*Deževje spira ceste zaprašene,
hladijo kapljice mi lica vroča.
Pridelke stolkla mi je huda toča,
trpel bom lakoto na dni snežene.*

*Nositi v sebi je bilo boleče.
Zakaj srca skrivnosti tat ne sune?
Nikoli ne bi mu privoščil ječe.*

*Sem bežal v svet, pustil doma račune,
vsa iz ljubezni mati mi trepeče.
Iskanje težko me še zdaj presune.*

IV.

*Iskanje težko me še zdaj presune,
svetilnik v megli kot brodar spregledal;
da šel sem iz smeri, se ne zavedal,
z veseljem zdaj še tepec name pljune.*

*In v upanju, da svoj zaklad odkrijem,
sem tvegall vse, zapustil dom, udobje.
Zajelo zimsko, mrzlo me obdobje,
po snegu grebem, da sledi zakrijem.*

*Prezebla, lačna mačka tiho cvili,
noči me dolgih muči dolgočasje.
Ni žarkov, ki bi mrzli led stopili.*

*Viharnika ne zlomi vreme pasje,
vetrovi ostri so me le ranili.
Mrakoben včasih tudi zlat bil čas je.*

V.

*Mrakoben včasih tudi zlat bil čas je;
čeprav poredko, cvet cveti v puščavi.
Zelišče grenko rane moje zdravi
in mrtvih školjk sem vzal si za okrasje.*

*Na videz mrtva, speča korenina,
kot brst pozimi skrival sem življenje.
Kar je veliko, to rodi trpljenje,
iz groba mi pognala je rastlina.*

*Od čudenja beseda je zastala,
kot bi bil nem, so roke govorile:
Za vse le Tebi gre, Gospod, zahvala.*

*Mrakobne sence so se umaknile,
svetloba sonca temo je pregnala.
Nevihste divje rane so izmyle.*

VI.

*Nevihste divje rane so izmyle,
spet bom živel v prelepih barvah zarje.
Odganjaj sem skrbi, nadlog komarje;
ne bodo mi krvi življenja pile!*

*Predal se nisem v nekem hrepenenju,
strasti plameni niso me objeli.
Ne dajo zdravja sadeži nezreli;
težko prepustil sam sem se zorenju.*

*Sonce je žgalo, listje je venelo,
bilo ni kapljic, ki bi osvežile.
Še ptičje petje ni bilo veselo.*

*Besede so v trpljenju me bodrile:
Ko Te je Oče čistil, je bolelo.
A v mnogo vode vse kali bi zgnile.*

VII.

*A v mnogo vode vse kali bi zgnile,
vse, kar preveč je, dušo zasušnjuje.
Pomanjkanje zaupanje utrjuje:
Obljube Tvoje bodo se spolnile.*

*Topi zlato se v ognju, se prečisti,
neplemenito vse zgori, odpade.
Napajaš, Trta, že poganjke mlade,
ko pijem Tvoj Sok, nov sem, nisem isti.*

*Nelep zapredek trepeti in poka,
metulj še skriva svoje v njem okrasje.
V človeku vsakem duša je globoka.*

*Takoj mi je skopnelo dolgočasje,
ko videl sem, da seje Tvoja Roka.
Jeseni rad nabral bi polno klasje.*

VIII.

*Jeseni rad nabral bi polno klasje,
da zlato zrnje vsem lahko bom trosil.
Vem, svoje žetve sam ne bom pokosil;
srce boli, a veder moj obraz je.*

*Skrbi me, ker še nisem našel njive,
ki čaka name pusta, zapuščena.
Jo našel bom, bo s potom orošena
hranila zrnem vse kali njih žive.*

*In ko bo v vetru valovalo žito,
se tiho duša mi bo radovala:
V njegovem zlatu je trpljenje skrito.*

*Ko pot naprej mi grenka je postala,
že slutil sem skrivnost, še v molk zavito.
Ljubezni lačna duša je iskala.*

IX.

*Ljubezni lačna duša je iskala,
sem res rodil na pravem se planetu?
Ko sem prepustil vetra se šepetu,
je duša moja lahno vztrepetala.*

*Iskati hočem, dokler bo prihodno,
Resnica včasih vsakogar obišče.
Visoko orel leta, žrtev išče,
imeti lepo perje je usodno.*

*Sem dolgo skozi motno steklo gledal,
v naprezanju je glava zbolela.
Jasneje sebe rad bi se zavedal.*

*Svobodo dal sem ji, ki se je ujela
v nevidno mrežo, ki sem jo razpredal.
Enkrat bo roža zame le vzcvetela.*

X.

*Enkrat bo roža zame le vzcvetela,
prekrasen cvet se zame bo odprl.
Ne bom dovolil, da bi kdaj umrl,
o njem bo večno pesem moja pela.*

*Že zdaj živim v tem sladkem hrepenenju
in čakam, da me vonj njegov objame.
Kot on sem, ki neurje dom mu vzame;
ko gnezdo iščem, sonca ni v življenju.*

*V pričakovanju včasih naveličan
postajam mrzel, trd kot siva skala.
Zjasnilo se mi bo: v to sem prepričan!*

*Čprav je zimska sapa zapihala
in gozd ostal je mrtev, z vetrom bičan,
zelenje novo bo pomlad pognala.*

XI.

*Zelenje novo bo pomlad pognala,
ni sile, ki bi vzela moč življenju.
Ko bo oko uzrlo gozd v brstenju,
ljubezen novo bo skrivnost izdala.*

*In gledal bom, ko vsega me prevzema,
prebuja misli, ki so v meni spale.
Resnica bodo sanje mi postale,
takrat spregovorijo usta nema.*

*Vršanje v meni se bo umirilo
in v srcu bo spokojnost zaživela.
Takrat mi spet lahko bo Zate bilo.*

*To vem, da tema še me bo zajela
in sonce upanja se še bo skrilo.
A pesem bodo zdaj že usta pela.*

XII.

*A pesem bodo zdaj že usta pela,
že zdaj srčno rad Tebe bi izžareval.
Če ni miru, si zanj bom prizadeval,
zakaj nemir mi duša bi trpela?*

*Počasi Ti odpiram težka vrata,
odstiram zastor, da bi Te zagledal.
Oči umivam si, rad bi spregledal;
Daj nanje mi, kot slepcu nekdanj, blata!*

*Iz temne se noči bi rad prebudil.
Na vzhod obrnjen čakam, kdaj bo vstala
svetla zarja; je ne bi rad zamudil.*

*A glej! Saj mi že sveti lučka mala!
Ne bom se za veliko gnal in trudil;
temo svetloba sveče bo pregnala.*

XIII.

*Temo svetloba sveče bo pregnala,
njen skromni plamen v noči naj kraljuje.
Soli že ščepec v jedi zadostuje,
Beseda enkrat človek je postala.*

*Svetilnik vsem je pred oči postavljen;
umazan sem, kako naj bom jaz tisti?
Zato: ker si izbral me, me očisti,
da sebe darovati bom pripravljen.*

*Če ves bom Tvoj, ne bo se stavba vdala,
ko bo v neurju voda prihrumela.
Za dober temelj je najboljša skala.*

*Počasi v templju sveča bo vzplamtela,
ki moja jo bo roka tam prižgala.
Edino Zate mi bo dogorela.*

XIV.

*Edino Zate mi bo dogorela;
naj Ti prijetna moja bo daritev.
V globini duše se rodi molitev,
najlepši Ti bo slavospev zapela.*

*Minljivost časa v večnost se prelije,
Besede Tvoje mrtve obudijo.
Sokove moje Tvoji bogatijo,
nesrečnik ta, ki Tebe ne užije!*

*Ljubezen Tvoja dušo mi napaja,
da ne omagam, ko me meč presune.
Ne bom dosegel brez trpljenja raja.*

*Ni me prevzelo sonce, ne soj lune,
Ti si za vsem, po Tebi vse nastaja!
Globoke v reki bom iskal tolmune.*

MAGISTRALE

*Globoke v reki bom iskal tolmune,
Očarala me je lepota vode.
Rad bi zajel, a ni bilo posode,
Iskanje težko me še zdaj presune.*

*Mrakoben včasih tudi zlat bil čas je,
Nevihste divje rane so izmle.
A v mnogo vode vse kali bi zgnile;
Jeseni rad nabral bi polno klasje.*

*Ljubezni lačna duša je iskala,
Enkrat bo roža zame le vzcvetela.
Zelenje novo bo pomlad pognala.*

*A pesem bodo zdaj že usta pela.
Temo svetloba sveče bo pregnala,
Edino Zate mi bo dogorela!*

Judita Karba: *Oko 1-5*, litografija, 2005.